

РЕШЕНИЕ

№ 2271

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Теодора М. П.а

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20221100508635 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С решение № 20028002/07.04.2022 г., постановено по гр.д. № 27584/2020 г., по описа на СРС, 70-ти с-в, са уважени предявените от Р. П. С. срещу „П.Е.П.Е.“ ООД, искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ за признаване на дисциплинарното наказание „уволнение“, наложено със Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № УВ 1/18.05.2020г. на управителите на дружеството за незаконно и неговата отмяна и възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „асистент проекти и администрация“, иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. чл. 225, ал. 1, т. 1 КТ, за заплащане на сумата от 10 051, 00 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 19.05.2020г. до 18.11.2020г. вследствие на незаконното уволнение, както и иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на „П.Е.П.Е.“ ООД сумата от 1 675, 30 лв., представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ при дисциплинарно уволнение, извършено със Заповед № УВ 1/18.05.2020г. на управителите на дружеството.

Със същото решение е отхвърлен предявеният от „П.Е.П.Е.“ ООД срещу Р. П. С. насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 221, ал. 2 КТ за сумата от 1 675, 30 лв., представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 2 КТ при дисциплинарно уволнение, извършено със Заповед № УВ 1/18.05.2020г. на управителите на дружеството.

Пак със същото решение „П.Е.П.Е.“ ООД е осъден да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от 669, 05 лв., представляваща държавна такса и разноски по делото.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба от ответника „П.Е.П.Е.“ ООД, чрез адв. Д. В., с надлежно учредена представителна власт по делото, с оплаквания за неговата неправилност поради допуснати от първоинстанционния съд

нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост на изводите. Поддържа, че съдът е уважил предявените иски като не е съобразил разпределението на доказателствената тежест между страните и е вменил задължение на работодателя да доказва отрицателен факт – неявяването на работника на работа. Сочи, че ангажираните по делото доказателства установявали по категоричен начин, че ищецът е извършил вменените му от работодателя нарушения на трудовата дисциплина, послужили като основание за наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“. Позицията на ищеца по отношение на съдебно-техническата експертиза, въззивникът поддържа, че през сочените в заповедта за уволнение дати работникът не е осъществявал достъп до служебния компютър чрез безжична мрежа на мястото по неговата месторабота, като в допълнение на това в представената по делото писмена вайбър-кореспонденция се съдържа извънсъдебно признание за неизгодния за ищеца факт за неявяването му на работа. Твърди, че за процесния период ищецът е следвало да работи от офиса на дружеството, като въз основа на представената експертиза се установявало и че работа не е извършвана и от дома на служителя в рамките на работното време. Изтъква, че е житейски необосновано законността на извършеното уволнение да се преценява въз основа на липсата на представени по делото видео-записи. Излага съображения, че ищецът не е доказал наличието на причинно-следствена връзка между уволнението и ненамирането на работа, поради което и искът за заплащане за обезщетение за оставане без работа бил недоказан. Моли решението да бъде отменено, като предявените от ищеца иски бъдат отхвърлени, а насрещният иск – уважен. Претендира разноски в производството пред СРС и СГС.

Въззиваемият – ищец Р. П. С., чрез адв. Р. Н. с надлежно учредена представителна власт по делото, оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Счита, че СРС е анализирал задълбочено събраните по делото доказателства и като ги е преценил в тяхната съвкупност е достигнал до обоснован извод за незаконност на извършеното дисциплинарно уволнение. Моли първоинстанционното решение да бъде изцяло потвърдено.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевантите въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд и по силата на чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт. По конкретно наведени доводи във въззивната жалба, съдът намира следното:

Между страните по делото не съществува спор, че са се намирали в трудово правоотношение, считано от 03.01.2020г. до 18.05.2020 г., възникнало въз основа на трудов договор от 03.01.202г., като ищецът е изпълнявал длъжността „Асистент проекти и администрация“ както и че на 18.05.2020 г. му е била връчена Заповед № УВ 1/18.05.2020г., издадена от управителя на ответното дружество, с която трудовото правоотношение е прекратено с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“.

От съдържанието на уволнителната заповед се установява, че ищецът е уволнен дисциплинарно поради допуснато нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се я

неявяване на работа в течение на повече от два последователни дни през периодите, както следва: 14, 15 и 16-ти април 2020г.; на 21, 22, 23 и 24-ти април 2020г.; 27, 28 и 29-ти април 2020г., както и на 14.05.2020г., което поведение представлява нарушение на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ.

В разпоредбата на чл. 193, ал. 1 от КТ е предвидена процедурата по налагане на дисциплинарно наказание с оглед обезпечаване на възможността на работника да представи обяснения във връзка с твърдяното дисциплинарно нарушение. С оглед на обстоятелството, че въз основа на изслушаните по делото свидетелски показания се установява, че на работника е предоставена възможност да даде обяснения, районният съд законосъобразно е приел, позовавайки се на установената съдебна практика, че изискванията на чл. 193 КТ относно спазването на предвидената в закона процедура по налагане на дисциплинарното наказание е била спазена.

Основният спорен по делото въпрос, с оглед на наведените във въззивната жалба оплаквания, е дали ангажираните доказателства по делото установяват извършването на нарушение на трудовата дисциплина от страна на работника, изразяващи се в неявяване на работа на 14, 15 и 16-ти април 2020г.; на 21, 22, 23 и 24-ти април 2020г.; 27, 28 и 29-ти април 2020г., както и на 14.05.2020г., което по същността си представлява нарушение на разпоредбата на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ. Доказването на неявяването на работника на работа за процесните дни е в тежест на работодателя при съобразяване на разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК и с оглед на разпределянето на доказателствената тежест в процеса, тъй като същото представлява основание за налагане на дисциплинарно наказание и обуславя законността на извършеното уволнение. Неоснователни са в този смисъл са наведените във въззивната жалба оплаквания за допуснати от СРС процесуални нарушения с оглед на необходимостта въззивникът да доказва спорния факт за неявяването на ищеца на работа. Същото обстоятелство е в доказателствена тежест на ответника-работодател, доколкото касае наличието на основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и подлежи на пълно и главно доказване от него.

Пълно доказване е онова, което води до несъмненост в извода за осъществяването или не на даден релевантен за спора факт или обстоятелство. В теорията и съдебната практика безпротиворечиво е възприето разбирането, че пълното доказване може да бъде осъществено, както чрез преки, така и само чрез косвени доказателства, като във втория случай косвените доказателства трябва да са несъмнено установени, достоверни и да са в такава връзка и последователност с другите обстоятелства, че да установява без съмнение главния факт. За разлика от преките, косвените доказателства дават сведения за основния факт само косвено, установявайки го чрез странични обстоятелства, но преценени в съвкупност с другите, служат за установяване на основния факт. Във веригата от косвените доказателства се включват и онези факти, които косвено установяват други косвени доказателства, непосредствено свързани с основния факт. Всяко едно от доказателствените средства може да бъде източник било на косвено, било на пряко доказателство, като гражданският процес не въздига определени видове доказателствени средства (веществени, писмени, гласни, признания на страните и заключения на вещите лица) като по-значими или категорични в сравнени с други. Те се преценяват поотделно, но и в съвкупност по правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК. Самото доказване се осъществява с доказателствени средства и когато те са косвени, е необходимо чрез тях да се доказват релевантни факти, въз основа на които съдът може да направи логически извод за осъществяването на правнорелевантни факти. Последните са такива факти от живота, от доказването на които може да се заключи, че определен факт, предвиден в хипотезиса на приложимата правна норма, се е осъществил. За да се постигне чрез косвени доказателствени средства пълно доказване, е необходима такава система от доказателствени факти, която да създаде сигурност, че фактът, индициран чрез съвкупността на доказаните доказателствени факти, наистина се е осъществил (в този смисъл е и споделяното от

настоящия състав решение №61/01.03.2016 г. по гр. д. № 4578/2015 г., IV г.о. на ВКС).

В производството пред СРС е изслушана съдебно-техническа експертиза, в която е представена информация относно потребителската активност на устройство преносим компютър Acer Aspire A3. Настоящият състав намира, че по делото не е установено по безспорен начин устройството да е било предоставено на работника с оглед на заеманата от него длъжност и изпълнение на произтичащите от съществуващото трудовото правоотношение с въззивника задължения. Според обясненията на ищеца, дадени по реда на чл. 176 ГПК, при изпълнение на трудовите си задължения е използвал както предоставено от работодателя техническо средство, за което обаче не се установява да е идентично с това, по отношение на което е извършената техническа експертиза, така и негови собствени устройства. Логически необосновано се явява в тази връзка оплакването на въззивника, че изводи относно спорния правнорелевантен факт /неявяването на работника на работа/ да бъдат правени въз основа на наличието, респективно липсата на потребителска активност на посоченото от работодателя устройство.

При съобразяване на изложеното не би могло да прието, че ответникът е успял единствено въз основа на изслушаното по делото заключение на вещото лице, което по същността си представлява косвено доказателствено средство, да проведе пълно доказване, каквото е необходимо, за да бъде прието, че спорният факт в действителност се е осъществил.

Съдът не споделя доводите на въззивника, съгласно които представената пред СРС чат-кореспонденция от 21.04.2020г. представлява по същността си извънсъдебно признание за неизгодния за ищеца факт за неявяването му на работа, тъй като извадката няма доказателствена сила, а при преценка на доказателствената ѝ стойност, настоящият състав взема предвид, че от същата не могат да бъдат установени по несъмнен начин лицата между които се е провела комуникацията, тъй като те не са индивидуализирани по несъмнен начин. Поради което и въз основа на представената чат-кореспонденция не е възможно да бъде направен извод по отношение на спорния въпрос, който очертава пределите на въззивната проверка.

Доколкото работодателят е разполагал с възможност да доказва спорния факт с всички предвидени в ГПК доказателствени средства и същият не е представил други доказателства за установяването му, настоящият състав намира, че не е доказано по безспорен и несъмнен начин при условията на пълно и главно доказване, че работникът е извършил твърдяното нарушение на трудовата дисциплина (неявяване на работа на 14, 15 и 16-ти април 2020г.; на 21, 22, 23 и 24-ти април 2020г.; на 27, 28 и 29-ти април 2020г., както и на 14.05.2020г.), поради което и не е успял да докаже и законността на извършеното от него дисциплинарно уволнение.

С оглед на изложените съображения съдът приема, че не е налице основание за налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ на Р. П. С.. Предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е основателен и като такъв следва да бъде уважен, до какъвто извод правилно е достигнал и СРС.

Поради което основателен се явява и предявеният на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 конститутивен иск за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „Асистент проекти и администрация“ при ответното дружество.

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. чл. 255, ал. 1 КТ следва да бъде посочено, че основателността му е обусловена от признаването на уволнението за незаконно. Във връзка с конкретно наведените във въззивната жалба оплаквания за недоказаност на основанията за уважаването му, следва да бъде посочено, че за уважаването на претенцията за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ е необходимо да бъдат реализирани следните предпоставки: 1) незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение; 2) оставане на работника без работа след

прекръпяване на трудовото правоотношение; 3) претърпени вреди от работника, изразяващи се в пропуснати ползи във връзка с оставането му без работа; 4) причинна връзка между незаконосъобразното уволнение и претърпените вреди.

Доказването на вредата – оставането без работа по трудово правоотношение, е в тежест на ищеца, в който смисъл са и задължителните за органите на съдебна власт разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 6/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 6/2013 год., ОСГК. Фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липсата на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа. С оглед на обстоятелството, че по безспорен начин се доказва незаконосъобразно прекръпяване на трудовото правоотношение на ищеца, и доколкото се установява от представен по делото заверен препис от трудовата книжка на ищеца и справка от НАП, че същият не е полагал труд по трудовото правоотношение за периода 19.05.2020г. до 18.11.2020г., то следва да бъде прието, че е налице основание за заплащане на обезщетение за оставане без работа. Неоснователни се явяват оплакванията на въззивника за неправилност на решението в тази му част поради липса на представени доказателства за проявена активност от страна на ищеца в търсене на работа за процесния период. Активността на работника не е релевантно за основателността на предявения иск обстоятелство, тъй като за уважаването му се изисква единствено да бъде установено обективното състояние на безработица в периода от шест месеца след уволнението.

Доколкото други оплаквания по отношение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 ГПК не са наведени във въззивната жалба, в това число и по отношение на определения от съда размер на дължимото се обезщетение и при съобразяване на правилото на чл. 269, ал. 1 ГПК, настоящият състав намира, че искът е основателен за пълния предявен размер, до какъвто извод правилно е достигнал и СРС.

С оглед изложеното и поради съвпадане на крайните правни изводи на настоящия състав с тези на СРС, въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение следва да бъде изцяло потвърдено.

При този изход на спора, право на разноси на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 273 ГПК има ищеца, но доколкото искане за присъждането им не е направено, то разноси не следва да му бъдат присъждани.

С оглед на правилата, установени в разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК въззивното решение може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20028002/07.04.2022 г., постановено по гр.д. № 27584/2020 г., по описа на СРС, 70-ти с-в.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____